

[Christmas Møller.]

skal udgaa af et og samme Vælgerkorps, kun kan afsluttes med et Resultat, som en folkelig Konservatisme kan være godt tjent med at have medvirket til.

Jeg sagde i Fjor, at mit Parti var en forhandlende Opposition, naar dets Principers Cirkler skar Regeringspartiernes. Dette har altsaa været Tilfældet i Forfatningssagen. Jeg vilde oprigtigt ønske, at jeg kunde sige det samme om Forsvarssagen, og jeg maa ganske bestemt afvise de Bemærkninger, som Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, rettede til mit Parti denne Sag vedrørende i sin Omtale af 21 Mands Udvalget. Jeg ser ikke, at den Sammensætning, vi har givet vor Repræsentation i Udvalget, det udenrigspolitiske Nævns Medlemmer og vor sømilitære Ordfører, berettiger det ærede Medlem til at udtale sig, saadan som han gjorde det, og jeg vil ogsaa sige til det ærede Medlem, at jeg synes ikke, at der i den Holdning, vi har indtaget, baade i Septemberdagene og senere, ligger nogen som helst Berettigelse til at hævde, at det Synspunkt, vi har: ikke at ønske denne Sag ud i Agitationen, men løst over Agitationen, ikke er rigtigt.

Visse Bemærkninger af den højtærede Statsminister kunde pege i den Retning, jeg omtalte før, men naar man vil prøve dem nærmere, skrumper Statsministeren Udtalelser ind ligesom Følehornene paa en Snegl. Og vel har Statsministeren nedsat dette 21 Mands Udvalg eller fordomsfri Udvalg, men jeg har sjælden set et Parti gaa i Udvalg med flere Fordomme end i dette Tilfælde det radikale Regeringsparti. De Forventninger, den højtærede Statsminister syntes at knytte til Udvalget, fik, som det lod til, et dødeligt Knæk, da jeg ikke gik ind i det. Jeg kan imidlertid forsikre den højtærede Statsminister, at denne Skuffelse kan han bære med Sindsro, hvis det virkelig er hans Hensigt gennem dette Udvalg at fjerne de ministerielle Partiers Fordomme mod at udbygge den nuværende militære Ordning til en effektiv Faktor i dansk Neutralitetspolitik. I saa Fald vil vore Udvalgsmedlemmer være de kyndigste og de hjælpsomste Bisiddere, han kunde ønske sig.

Kan den højtærede Statsministers Forhaabninger kaldes til Live paa ny? Det er muligt, og jeg skal efter Evne væbne mig med Taalmodighed, men alting maa jo have en Ende. Ifølge et Bladreferat har det ærede Medlem Hr. Rager i Studenterforeningen udtalt, at vi ikke er medbestem-

mende — efter Sammenhængen maa han have ment: militært medbestemmende — om vor Skæbne, men at vi har vor Styrke som Nationalstat. Jeg tror imidlertid ikke, at der nogen Sinde har eksisteret eller nogen Sinde vil komme til at eksistere en Nationalstat, der kunde føle sig stærk efter at være kommet til den Overbevisning, at den var værgeløs over for den Skæbne, andre Magter kunde finde paa at berede den. Jeg mener, at den Stat, der giver sig paa den Maade i Skæbnens Vold, er en Stat i Likvidation, en Stat, der faktisk giver stærkere Naboskaber Anvisning paa at gøre sig til Formyndere for dens Skæbne, i Haab om, at den i øvrigt maa faa Lov til at bevare sine Indretninger. Jeg bestrider ikke, at en Stat kan blive nødt til paa den Maade at erklære sig ude af Raadighed over sin Skæbne og dermed betræde Selvudslettelsens Vej. Men mit Parti vil ikke være med til at lade Danmark afgive en saadan Erklæring, og jeg tror heller ikke, det danske Folk — og jeg tager roligt de danske Arbejdere med — vil være med dertil. Det er min Overbevisning, at det ærede Medlem Hr. Ragers Udtalelser har endnu mindre med Realitetsans og Statsklogskab at gøre i Dag, end dengang Hørup formulerede den samme Selvopgivelse i sit: Hvad kan det nytte? Vi lever ikke i en Internationalismens Tid, der raaber: Ned med Vaabene! — men i en Nationalismens Tid, der forlanger, at netop en Nationalstat skal være beredt til at handle efter Ordet om at sætte Livet ind for at bevare det.

Til disse almindelige Bemærkninger vil jeg knytte min alvorligste Beklagelse af, at der ikke allerede er gjort Skridt til at afhjælpe den gældende Militærordnings Mandskabsnød. Det kan være smaat nok, hvad vi har af Sikringsmandskab om Sommeren, men om Vinteren maa vi faktisk nøjes med det, vi ikke har. Vi fra vor Side kræver, at der indkaldes og uddannes værnepligtige ogsaa i Vinterhalvaaret, og vi mener, at vor store Landeplage, Arbejdsløsheden, dog i nogen Maade vilde kunne formindskes derved.

Men hvor stor er ikke min Forbavselse ved at høre den højtærede Socialminister udtale i Handels- og Kontoristforeningen, at Landbruget med Rette vilde kunne klage, hvis man berøvede det dets overvejende Arbejdskraft ved at indkalde 20 000 af dets unge Mennesker til Militærtjeneste. Jeg ved ikke, hvor den højtærede Socialminister har det Tal fra, og hvorfor han er saa særlig øm over for Landbrugets unge Arbejdskraft. Hellere skulde han med-